

15. PLENARY PRÆSENTATION

SIDE OM SIDE: DEN GODE KLUBHUS DYNAMIK.

Andy Wilson, Carriage house, Indiana.

Godmorgen! Jeg hedder Andy Wilson fra Carriage House i Fort Wayne, Indiana. Jeg er blevet spurgt, om jeg vil dele mit møde med konceptet at arbejde sammen side om side i Klubhuset. Jeg mener ikke, jeg er den skarpeste kniv i skuffen, men det virker som et ret simpelt koncept, ikke? Side om Side lyder ikke så kompliceret.

Og dog, for mig har det været det centrale aspekt i klubhus modellen. Og et aspekt, som jeg kæmpede med at forstå i rigtig lang tid.

Okay, jeg er lidt flov over at indrømme, at da jeg først ankom til Klubhuset, har jeg måske været en lille smule selvoptaget. Jeg var lige blevet færdig på universitetet, jeg havde stadig hår på hovedet, og jeg var ret sikker på, at jeg var den sejeste i verden.

PS: Det var jeg ikke.

Jeg boede i min mor og fars kælder i St. Louis på jagt efter et job og fik en jobsamtale et sted kaldet Midland House. Jeg vidste ingenting om Klubhus modellen eller psykisk sygdom. For at være ærlig, var jeg ikke særlig klog. Det har dog aldrig lagt en dæmpet på min tendens til at være kæphøj, så jeg tog det fineste skrud på og tog til min samtale.

Det var en hård jobsamtale, men jeg syntes, det gik ret godt. Så stillede de mig et spørgsmål, som jeg stadig tænker på nu. "Hvad er forskellen på dig og nogen med en psykisk sygdom?"

Jeg stivnede. Jeg mener, jeg skulle jo svare på spørgsmålet, ikke? Men hvad var svaret? Min mor havde taget medicin og gået i terapi i mange år for at håndtere sin depression. Min søster var stadig i terapi med sine egne problemer. Min bedstemor havde forsøgt selvmord, da jeg var lille. Men var det ikke noget andet?

Var jeg ikke uddannet? Jeg mener, der sad jeg med mine spritnye universitetsgrader. Men nej, jeg vidste med sikkerhed, at et af de mennesker, der sad overfor mig, var en psykolog med en PHD, og han var medlem af klubhuset.... Jeg begyndte at få den mistanke, at mine grader ikke var så imponerende i denne gruppe mennesker; Og de var i hvert fald ikke, hvad der skabte forskellen mellem mig og "dem".

Men havde jeg ikke en masse erfaring? Her havde jeg rejst verden rundt, set og gjort utrolige ting - Men nej. De mennesker, der sad rundt om bordet, var ældre end mig, så ret meget klogere ud, og mange havde allerede opdraget børn og haft gode karrierer – de vidste alle med sikkerhed mere om psykisk sygdom, end jeg nogensinde ville komme til.

Stilheden varede i lang tid. Til sidst sagde jeg den eneste ting, jeg kunne komme i tanke om; "Sikkert ikke så meget." Og med det havde jeg taget mit første lille skridt i at få styr på mit eget indre stigma omkring psykisk sygdom. Og utroligt nok hyrede de mig.

Jeg havde nok altid set mig selv som et af de udviklede mennesker, der havde overskredet de herskende sociale ismer. Men nu prøvede jeg at formulere præcist, hvad jeg mente om "dem": jeg indså, at jeg inderst inde altid havde haft et klart billede af psykisk syge. Jeg havde også et tydeligt billede af, hvordan jeg skulle bruge mine enorme 23 års erfaring og mine højtravende teater- og teologi-uddannelser til at hjælpe disse stakkels mennesker. Og jeg troede, at dette gjorde mig til noget enestående – en af de gode. Jeg forstod bare ikke, at dette var en manifestation af mit stigma.

Gennem mit liv med klubhusmodellen har jeg lært, at "ikke særlig meget" er præcis den forskel, der er mellem dem af os med en psykisk sygdom, og de af os uden. Jeg begyndte den læringskurve på min første dag.

Enheds møde

Så jeg får arbejdet. Jeg er nu en "klubhusmedarbejder"- jeg har det ret godt med det - jeg praler overfor alle mine venner - men jeg har ingen ide om, hvad det betyder - ingen anelse om, hvad det er meningen, jeg skal fortælle mig.

Omkring klokken 9 startede mødet. Nogen lavede en overhead side, der sagde, at et enheds møde var ved at begynde i kontorenheden. Folk kom ned ovenfra og ind fra altanen og satte sig ned omkring det store mødebord.

En eller anden meldte sig frivilligt til at styre mødet. Aha tænkte jeg, det må være en medarbejder. YES! Lede møder! Det kan jeg godt!

ps: Ordstyreren var ikke medarbejder.

Ordstyreren spurgte, om der var nogen bekendtgørelser eller nyheder. Det var underligt. Det lød som en familie rundt om morgenbordet. Jeg troede, at det måske var opvarmning til noget godt solidt terapi. Jeg sad og ventede på, at nogen skulle dele, hvordan de havde det med deres mor, da ordstyreren sagde en eller anden joke om, at Hal var ældre end støv og sagde derefter "nu skal vi virkelig i gang".

Listen over ting, der skulle gøres, var lang. Folk begyndte at melde sig frivilligt. Lidt overtalelse og venligt drilleri, og flere mennesker meldte sig frivilligt. Jeg var ikke helt sikker på, hvad jeg skulle gøre, men glædeligvis tilmeldte ordstyreren mig en eller anden opgave. Så den morgen begyndte jeg min Klubhus karriere med at rengøre toiletter med Simon.

Den arbejdsorienterede dag.

I et klubhus, lærte jeg hurtigt, har vi ikke grupper. Der er ingen grupper. Jeg kan ikke sige dig, hvor ked jeg var af det. De grupper ville have været vidunderlige på min første dag. Jeg ved, hvor jeg passer ind der. Som en uddannet skuespiller ved jeg hvordan, jeg skal dreje hovedet og nikke de rigtige steder, når nogen deler noget med mig. Jeg ved, hvornår jeg skal grine og lette stemningen, og hvordan man sukker og ryster på hovedet i medfølelse. For søren, jeg kunne facilitere snottet ud af en proces gruppe. Jeg ville kende min rolle: omsorgsfuld, venlig, støttende. Jeg kunne vinde priser i det der.

Ps: Nobels Fredspris: her kommer jeg!

Men nej, Jennifer, min chef, har givet mig de mindst hjælpsomme instruktioner i verden: "Vær en del af den arbejdsstrukturerede hverdag og opbyg relationer."

Simon kaldte på mig. Jeg var temmelig bange. Oprindeligt havde jeg tænkt, at mit job måske ville være at hjælpe Simon med at organisere arbejdet, eller holde fokus på opgaven, eller finde de ting, vi skulle bruge. Men nu, da jeg tænkte på de mindst nyttige instruktioner, spekulerede jeg på, om jeg måske bare skulle se på ham gøre badeværelset rent og tale med ham.

Det viste sig, at det ikke var nogen af delene. Vi skulle rent faktisk gøre toilettet rent. Jep, bare det. Side om side. Gøre toilettet rent. Simon rakte mig papir-håndklæderne og sagde, "hvorfor tager du ikke bare spejlene og vaskene?" Jeg tørrede spejlet af halvhjertet, mens jeg tænkte, at der da sikkert ville komme nogen efter klokken fem og lave den rigtige rengøring. Jeg prøvede et par gange at spørge om noget dybt og indsigtfuldt, noget der ville få Simon til at græde og udvirke et vigtigt "gennembrud". Han smilede. Jeg havde mistanke om, at han bare talte mig efter munden; at han i virkeligheden grinede ad mig

PS: Det gjorde han.

Sikke en terapi, tænkte jeg. Rengøring af badeværelser. Og min mor og far betalte gode penge for min teater uddannelse. Sikke et spild. "Nå, skidt", tænkte jeg, nu ved jeg i det mindste, hvordan man gør rent på et badeværelse - Jeg skal vise dem, hvor utrolig god jeg er ved at gøre det rigtig godt rent. Så i det øjeblik ændrede mit fokus sig. Det handlede ikke om Simon, det handlede ikke om hans sygdom, det handlede ikke om terapi, eller min professionalisme. Det handlede om badeværelset. Det viste sig, at Simon er temmelig god til rengøring af badeværelser. Han havde en teknik til at komme under kanterne, som jeg aldrig havde set.

Vi blev færdige og besluttede, at vi også ville gøre badeværelset rent ovenpå. Nu kan jeg ikke sige, at jeg havde det sjovt - jeg var trods alt i gang med rengøring af badeværelser - men jeg begyndte at - jeg ved ikke rigtig - at føle mig godt tilpas. Jeg vidste, hvad jeg lavede - havde en følelse af et formål, og jeg begyndte at tro, at Simon ikke hadede mig.

Vi blev færdige og Simon sagde, "I morgen tager vi gulvene."

Jeg formoder, at da Simon sagde den ene sætning: "i morgen tager vi gulvene" - voksede mit selvværd mere end det nogensinde ville have gjort i årevis ved at være i en gruppe. Hvad jeg hørte var: du er god, du gjorde et godt stykke arbejde, og jeg ville ikke have noget imod at arbejde sammen med dig i morgen. Det føltes godt. Virkelig godt. Og det ændrede den måde, jeg så på mig selv - i hvert fald er jeg god til denne ene ting på det her vanvittige sted, jeg er i det mindste respekteret af denne ene person.

Så *det her*, forekom det mig, er hvorfor vi arbejder i klubhuset. I stedet for at tale om og tænke over og skrive om og meditere over, hvordan vi får det bedre med vores sygdom, *er* vi bare bedre. Vi bidrager, vi deler vores kompetencer, der er brug for os, vi bliver takkede, og det ændrer den måde, vi tænker om os selv. Jeg behøvede ikke at *gøre* noget - bare arbejde side om side med folk.

Jeg troede, jeg havde det. Nu forstod jeg klubhusmodellen.

Ps: Jeg nævnte, at jeg ikke er den skarpeste kniv i skuffen, ikke?

Så over tid lærte jeg Simon og også Jane og Larry og Hal og Meredith og Rick og masser af andre at kende. Jeg lærte deres historier at kende, og de lærte min. Jeg opdagede, at der ikke er noget manuskript for det her - der er ingen træning. Det er bare noget der sker, når du arbejder ved siden af nogen i lang tid. Det er ikke noget, der er planlagt, og mere end noget andet er det ikke noget, du kan fremskynde.

Man kommer bare til at lære hinanden at kende. Hvis nogen er venlig og er god til det, vi laver sammen, får du respekt for dem. Og til sidst, over tid, kommer du til at holde af dem. For at gøre en lang historie kort, bygger vi et indbyrdes forhold op. Dette er, hvad der sker, når folk arbejder sammen over tid: vi opbygger indbyrdes forhold.

Jeg bekymrer mig ind imellem om den konstante trang til at skabe resultater for sponsorernes skyld. Det får mig til at føle det lidt som om "medarbejderne servicerer medlemmerne for at skabe resultater" i stedet for "medlemmer og medarbejdere arbejder side om side på at opbygge et reelt fællesskab af håb og muligheder." Nogle gange ser de to ting ens ud - men det virker på mig, som at kernen af vores overbevisninger, kernen af vores kultur, kernen af Modellen er baseret på et andet sæt af forudsætninger: en strengt faglig idé om, at mennesker med og uden psykisk sygdom kan arbejde sammen om at opbygge en anderledes form for fællesskab; Et fællesskab, hvor vi ikke sætter hinanden i bås eller endog udfører

"tjenester" for hinanden. Men et fællesskab, hvor der er reelt håb, virkelig værdighed, reelle behov, reelle muligheder. I denne type samfund, får folk det bedre.

Konklusion

"Det handler om indbyrdes forhold" - Det forekommer mig, at dette med rette har været vores mantra i klubhus Modellen... Og dog, jeg synes, det er sikkert at sige, at alle relationer ikke er skabt lige. Nogle er dominerende, skæve, selv præget af misbrug. Det har været min erfaring, at det at arbejde side om side, de gensidige behov, ansvarsdelingen, ægte respekt - det er det, der gør, at indbyrdes forhold kan transcendere det kedelige og almindelige og blive grobund for denne enestående slags fællesskab.

Jeg tror nogle gange, at det er den gave, som Klubhuse giver verden ... virkeligheden af sunde relationer i et fællesskab af håb og respekt, der skaber et rum, hvor vi alle får det bedre. Hvad vi gør, er den bedste drøm for familier, religiøse samfund, og landsbyer i hele verden. Sammen giver medlemmer og medarbejdere denne gave til hinanden og til verden hver dag.

Og på klubhus måden: Side om side.